

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupen Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 3. 2026, č. j. 58 Az 1/2026-77,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 22. 7. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako hlavní důvody žádosti uvedl, že má v ČR svou rodinu, včetně těhotné manželky (dnes již manželky se synem). Jelikož v minulosti absolvoval základní vojenskou službu, má v případě návratu na Ukrajinu obavy z nucené mobilizace do probíhající války a z následné nemožnosti vycestování zpět za rodinou. Jeho obavy a neochotu zapojit se do konfliktu navíc umocňuje zkušenost jeho bratra, který se z války vrátil jako invalida, přičemž mu Ukrajina v této složité situaci neposkytla adekvátní pomoc.

[2] V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že se žalobcem bylo vedeno také extradiční řízení, jelikož je na Ukrajině stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu a padělání dokumentů. Žalobce k tomu v rámci řízení o mezinárodní ochraně podotkl, že samotné trestní stíhání jako zásadní problém nevnímá a nebýt války, jel by jej na Ukrajinu vyřešit. Za zásadní však považuje uzavření ukrajinských hranic pro muže, kvůli čemuž by se po příjezdu do vlasti již nemohl vrátit zpět za rodinou do České republiky. Krajský soud v Ústí nad Labem a Vrchní soud v Praze v extradičním řízení pravomocně rozhodly o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu, přičemž vzaly v úvahu aktuální situaci v zemi i diplomatické záruky poskytnuté Generální prokuraturou Ukrajiny. Ani Ústavní soud v zamítavém nálezu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, neshledal

mimořádné okolnosti, které by vydání stěžovatele na Ukrajinu bránily. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 12. 2025, č. j. OAM-817/ZA-ZA15-LE05-EX-2025, mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žalobci neudělil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry žalovaného, který se srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi rozhodnými okolnostmi. Potvrdil, že branná povinnost, pokud je plněna v regulérní armádě demokratického právního státu, představuje legitimní státoobčanskou povinnost a její výkon, a to ani v době probíhajícího ozbrojeného konfliktu, nezakládá ohrožení občana svévolným násilím potřebné pro udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu, neboť tato ochrana se vztahuje pouze na civilisty. Současně, jelikož výhradu svědomí vůči vojenské službě uplatnil žalobce až v žalobě, v minulosti absolvoval vojenský výcvik a dříve v řízení zdůrazňoval pouze obavy z osudu bratra, který je válečným invalidou, vyhodnotil krajský soud tato tvrzení spíše jako averzi k nástupu do armády, která jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany nestačí. Dále krajský soud konstatoval, že nebezpečí špatného zacházení v zemi původu eliminují diplomatické záruky poskytnuté Ukrajinou v rámci extradičního řízení, které je možné s ohledem na charakter státu i konkrétní okolnosti případu považovat za dostatečné. Krajský soud se se žalovaným ztotožnil také v posouzení namítaného zásahu do soukromého a rodinného života, který s ohledem na aktuální právní úpravu i dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu není důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž odkázal na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Podle stěžovatele je kasační stížnost přijatelná, neboť otevírá otázku přesahující jeho zájmy, a to, zda lze osobu vedoucí dlouhodobě civilní život, pracující a mající v České republice rodinu, automaticky vyloučit z okruhu civilistů pro účely doplňkové ochrany pouze z důvodu možné mobilizace v zemi původu. Přesah vlastních zájmů spatřuje stěžovatel také v nutnosti vyjasnit, zda lze v řízení o mezinárodní ochraně bez dalšího přebírat závěry učiněné v řízení extradičním.

[5] Stěžovatel namítá, že se krajský soud přezkoumatelným způsobem nevypořádal se všemi nosnými žalobními body, zejména s námitkami nesprávného posouzení individuální situace stěžovatele a jeho postavení jako „vojáka v záloze“ namísto civilisty, hrozby vážné újmy, nezohlednění rodinných vazeb a narození syna, mechanického převzetí závěrů z extradičního řízení a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle stěžovatele rozsudek neobsahuje srozumitelnou a samostatnou odpověď na klíčové otázky a místy přejímá obranu žalovaného namísto předložení vlastního soudního přezkumu. Výklad, na jehož základě krajský soud i žalovaný z dřívějšího absolvování vojenské služby a obav z budoucí možné mobilizace dovodili ztrátu statusu civilisty pro účely udělení doplňkové ochrany, současně podle stěžovatele neodpovídá textu zákona ani smyslu unijní úpravy. Namísto individuálního posouzení jeho reálné situace osoby pečující o rodinu a vykonávající civilní zaměstnání vyšel krajský soud z obecné teze o legitimitě branné povinnosti, čímž fakticky rezignoval na posouzení rozhodné otázky, zda osoba v postavení stěžovatele spadá či nespadá pod pojem civilisty ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

pokračování

[6] Dále krajský soud podle stěžovatele hrozící rizika zahrnující obavu ze zadržení po vydání do státu původu, špatné vězeňské podmínky, nucenou mobilizaci, nemožnost návratu do České republiky a zásah do rodinného života zredukoval pouze na otázku povolání k vojenské službě a pominul tak jejich kumulativní účinek, který ve svém souhrnu zakládá reálné nebezpečí vážné újmy. Namítá také nedostatečné zjištění skutkového stavu, zejména neprovedením výsledku manželky stěžovatele a neprověřením konkrétních bezpečnostních a vězeňských podmínek na Ukrajině. Podle stěžovatele nebyly náležitě posouzeny ani psychické dopady odloučení od rodiny po narození syna či význam osudu jeho těžce zraněného bratra.

[7] Podpůrně stěžovatel namítá, že krajský soud ani žalovaný dostatečně nezvážili dopady návratu do státu původu na jeho rodinný život a nejlepší zájem novorozeného syna. Přestože si je vědom, že existence rodiny v České republice nárok na mezinárodní ochranu automaticky nezakládá, zdůrazňuje, že by tato okolnost měla být zahrnuta do celkového posouzení jeho individuální situace.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje kasační stížnost za účelovou snahu o dosažení rozdílného výsledku prostřednictvím opakování již vypořádaných tvrzení. Veškeré námitky týkající se postavení stěžovatele, hrozby vážné újmy i jeho rodinného života byly podle žalovaného detailně a přezkoumatelně vyřešeny. Kasační námitky považuje za nekonkrétní a zdůrazňuje, že stěžovatel nenabízí žádné nové argumenty, ale spíše vyjadřuje nesouhlas, který sám o sobě nemůže zákonnost napadeného rozsudku zpochybnit. Žalovaný rovněž odmítá tvrzení o nepřipustné redukci rizik na pouhé povolání k vojenské službě a poukazuje na to, že stěžovatelova argumentace v tomto bodě vychází z rekapitulačních pasáží, nikoliv z vlastního právního posouzení soudu. S ohledem na výše uvedené navrhuje žalovaný kasační stížnost zamítnout, případně odmítnout pro nepřijatelnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná. Protože o žalobě rozhodovala specializovaná samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve přijatelností kasační stížnosti. Kasační stížnost, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná. Pro věcný přezkum by bylo nutné, aby řešená právní otázka měla přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu (1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo (2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, dále viz usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[10] Kasační stížnost **je nepřijatelná.**

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou konstantní judikaturu (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS), ze které vyplývá, že z rozsudku musí být zřejmé, jak soud o žalobě rozhodl a co jej k danému výroku vedlo. Výroku pak musí odpovídat jasné a srozumitelné odůvodnění. Soud se dále musí vypořádat s podstatou všech žalobních bodů, aby bylo jasné, z jakých důvodů je nepovažuje za

důvodné. Současně však platí, že krajský soud nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, postaví-li proti tvrzení účastníka řízení ucelenou argumentaci, z níž dovodí, že jeho námitky jako celek neobstojí (rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, ze dne 11. 5. 2023, č. j. 6 Afs 34/2022-31, bod 11, nebo ze dne 13. 9. 2023, č. j. 7 Afs 69/2022-33, bod 12). Jeli rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je navíc přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel krajskému soudu vyčítá, že nevypořádal všechny nosné žalobní body přezkoumatelným způsobem, jelikož nestačí pouhé obecné konstatování, že žalovaný postupoval správně. Této námitce však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Otázku významu rodinných vazeb stěžovatele v České republice krajský soud dostatečně a v souladu s judikaturou i aktuálním zněním § 14a odst. 2 zákona o azylu posoudil v bodech 35-38 napadeného rozsudku. Stejně tak se v bodech 27-32 řádně vypořádal s námitkou údajného směřování extradičního a azylového řízení, přičemž správně konstatoval, že sdílení poznatků a podkladů mezi oběma řízeními, včetně diplomatických záruk, je judikaturou zdejšího soudu naopak považováno za žádoucí. Také odpověď na otázku, proč souhrn tvrzených rizik nelze posoudit jako možnou vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyplývá z logické provázanosti celého odůvodnění, jelikož pokud krajský soud i žalovaný postupně vyvrátili relevanci jednotlivých dílčích námitek, je zřejmé, že ani v jejich souhrnu nebyla shledána hrozba vážné újmy ve smyslu daného ustanovení. Současně se krajský soud k této námitce výslovně vyjadřuje v bodě 18-20 napadeného rozsudku.

[13] Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dále spatřuje v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, proč by neměl být stěžovatel považován za civilistu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pro udělení doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení je podle judikatury NSS nezbytné kumulativní splnění všech podmínek daného ustanovení, tedy: (1) existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu stěžovatele, (2) status civilisty a (3) hrozba vážného a individuálního ohrožení v důsledku svévolného násilí (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS). Omezení rozsahu doplňkové ochrany pouze na civilisty je výrazem toho, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci proto nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu (usnesení NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 5 Azs 45/2016-32, či ze dne 17. 10. 2025, č. j. 4 Azs 189/2025-27).

[14] Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí přitom nelze pojímat natolik široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý dílčí argument účastníka řízení (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, N 3/36 SbNU 19, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, N 108/41 SbNU 349). Podle Ústavního soudu platí, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně

pokračování

vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017-39, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 Azs 217/2017-20, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30.

[15] Ačkoliv krajský soud explicitně nevypořádává celý žalobní bod rozporující, proč má být stěžovatel z důvodu možné budoucí mobilizace apriorně vyloučen z okruhu civilistů, nejedná se o vadu způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Krajský soud totiž v bodech 18-20 napadeného rozsudku postavil ucelený argumentační systém, kterým srozumitelně vyložil, že nosným důvodem pro neudělení doplňkové ochrany bylo nesplnění třetí kumulativní podmínky podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (existence hrozby svévolného násilí). Za situace, kdy stěžovatel argumentoval především obavou z nuceného výkonu vojenské služby, která v souladu s výše citovanou judikaturou hrozbu svévolného násilí nepředstavuje, by případné detailní zkoumání jeho civilního statusu nemělo na neudělení doplňkové ochrany jakýkoliv vliv. Navíc pokud stěžovatel v žalobě k postavení civilisty argumentoval, že žalovaný ignoroval, že stěžovatel opustil Ukrajinu proto, že se obává nedobrovolného nasazení v ozbrojeném konfliktu, což je v přímém rozporu s jeho svědomím, tak krajský soud v bodech 22-25 podrobně popsal, proč tvrzením stěžovatele neuvěřil (mimo jiné proto, že stěžovatel během azylového řízení výhradu svědomí neuváděl). Krajský soud se tak k části argumentace týkající se vyloučení z okruhu civilistů vyjádřil, ač nezkoumal detailně, zda lze stěžovatele považovat za civilistu.

[16] Touto otázkou se pak věcně nezabýval ani Nejvyšší správní soud, jelikož smyslem soudního přezkumu není řešit právní otázky, které na zákonnost napadeného rozhodnutí nemají přímý vliv. Vzhledem k tomu, že absence jedné z kumulativních podmínek doplňkové ochrany v projednávané věci postačuje k zamítnutí žádosti a stěžovatel tento závěr v kasační stížnosti nerozporuje, stává se polemika o materiálním postavení stěžovatele otázkou akademickou. Tato námitka tudíž nemohla založit ani přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení NSS ze dne 20. 1. 2026, č. j. 2 Azs 39/2025-30 a rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS).

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud totiž dostál požadavkům přezkoumatelnosti vyplývajícím z výše citované judikatury.

[18] Co se týče námitky nesprávného právního posouzení podmínek doplňkové ochrany z důvodu, že krajský soud redukoval souhrn tvrzených rizik na pouhé povolání k vojenské službě, Nejvyšší správní soud uvádí, že odstavec z napadeného rozhodnutí, který stěžovatel k této námitce cituje, pochází z rekapitulace skutkového stavu a nikoli ze samotného soudního posouzení dané věci. Vlastní argumentace krajského soudu je obsažena v dalších částech odůvodnění, kde se soud jednotlivými žalobními body naopak podrobně zabýval.

[19] Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč považoval podklad pro rozhodnutí za dostatečný. V tomto ohledu stěžovatel namítá, že žalovaný neprovedl výslech jeho manželky. V bodě 38 napadeného rozsudku však krajský soud uvedl, že neprovedení tohoto výslechu nepředstavovalo vadu řízení, neboť by tímto důkazem byly objasňovány především

okolnosti soukromého a rodinného života stěžovatele na území České republiky, které však na posouzení podmínek doplňkové ochrany nemohly nic změnit. Nadto stěžovatel provedení výslechu své manželky v řízení o udělení mezinárodní ochrany ani nenavrhoval (viz také rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 Azs 22/2005-54).

[20] Co se týče námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k bezpečnostním a vězeňským podmínkám po vydání, vycházel krajský soud i žalovaný z poznatků opatřených v řízení extradičním, jejichž využití je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a zohlednili též závěry Ústavního soudu v dané věci. Povinností správního orgánu je přitom zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl, čemuž správní orgán ve svém rozhodnutí dostal (rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS). Z napadeného rozsudku také vyplývá, jakým způsobem krajský soud podklady pro rozhodnutí hodnotil a proč považoval důkazy provedené žalovaným za dostatečné (usnesení NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30).

[21] Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatele nezakládá ani námitka nedostatečného zohlednění rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte jako součásti individualizovaného posouzení věci. Krajský soud rodinnou situaci stěžovatele nepominul, a naopak vysvětlil, proč nemůže v nyní posuzované věci vést k odlišnému závěru o neudělení doplňkové ochrany. Po zrušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již rozpor s mezinárodními závazky České republiky, a tedy ani s právem na respektování soukromého a rodinného života, sám o sobě nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení NSS ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS či usnesení NSS ze dne 29. 5. 2025, č. j. 5 Azs 334/2024-35). Současně ani za účinnosti tohoto ustanovení nebyly rodinné vazby na území České republiky bez dalšího důvodem pro udělení doplňkové ochrany, neboť rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, dovodil, že i tehdejší úprava mířila pouze na vážnou újmu hrozící v zemi původu, nikoli na zásah do rodinného života v České republice.

[22] Ostatně Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 263/2016-30 judikoval, že *„Jestliže branná povinnost je legitimní povinností občana vůči státu, která nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany, pak nemůže být zásah do rodinného života způsobený výkonem vojenské služby považován jako azylově relevantní. Výkon vojenské služby v sobě nutně zahrnuje určité omezení soukromého a rodinného života povinné osoby, a pokud je ustáleně považován Nejvyšším správním soudem, i příslušnými mezinárodními institucemi, za legitimní požadavek státu nezakládající důvod pro udělení azylu, musí být stejným způsobem posuzován i zásah do soukromého a rodinného života z toho plynoucí.“* Ani v rovině souběhu tvrzené hrozby mobilizace a dopadů vycestování do rodinného života tak kasační stížnost neotevírá právní otázku, která by judikaturou Nejvyššího správního soudu nebyla dosud řešena či kterou by žalovaný či krajský soud posoudili v rozporu s ustálenou judikaturou.

[23] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že jeho ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie

pokračování

v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, který je v judikatuře vyjádřen. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Jelikož je kasační stížnost nepřijatelná, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu